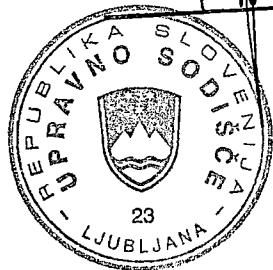

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRAVNO SODIŠČE RS, LJUBLJANA

28. 11. 20 18

Podpis pristojne
sodne osebe:

UPRAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki mag. Damjan Gantar kot predsednik ter mag. Darinka Dekleva Marguč in dr. Boštjan Zalar kot člana,

ob sodelovanju pravosodne svetnice Tine Tratnik, ki je v zadevi poročala in višje pravosodne svetovalke Klavdije Škrlec kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: SLOVENSKI DRŽAVNI HOLDING d.d., Mala ulica 5, Ljubljana, ki jo zastopa predsednik uprave _____ in članica uprave _____ zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-302/2015/5 z dne 4. 4. 2016,

na seji 28. novembra 2018

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV

1. Prosilka (_____ novinarka RTV Slovenija) je z vlogo z dne 4. 11. 2015 od organa (tožeče stranke) zahtevala več pojasnil (v petih točkah) v zvezi s prenehanjem mandata stare in imenovanjem nove uprave organa na seji nadzornega sveta organa dne 26. 10. 2015. Po prejemu odgovora je prosilka v vlogi z dne 13. 11. 2015 navedla, da pričakuje, da ji organ skladno z Zakonom o dostopu do informacij javnega značaja (ZDIJZ) izda odločbo glede 3. točke njene zahteve. Z odločbo z dne 23. 11. 2015 je nato tožeča stranka odločila, da se zahteva prosilke za tonski posnetek in magnetogram 2. izredne seje nadzornega sveta organa, ki je bila 26. 10. 2015, v delu, ki se nanaša na tonski posnetek, zavrne iz razloga po 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ v zvezi z 1. in 2. točko 6. člena Zakona o varstvu osebnih podatkov (ZVOP-1), v delu, ki se nanaša na magnetogram, pa iz razloga, ker magnetograma organ nima (ne obstaja).
2. Zoper odločbo tožeče stranke z dne 23. 11. 2015 je prosilka neposredno na toženo stranko poslala pritožbo (označeno z datumom 12. 11. 2015), ki jo je ta z dopisom z dne 2. 12. 2015 odstopila organu, ki jo je preizkusil in jo po 245. členu ZUP štel kot dovoljeno, pravočasno ter vloženo po upravičeni osebi in odstopil v reševanje nazaj toženi stranki. Z izpodbijano odločbo je tožena stranka nato delno ugodila pritožbi prosilke z dne 12. 11. 2015 zoper odločbo tožeče stranke št. 2015106885 z dne 23. 11. 2015 in navedeno odločbo delno odpravila ter odločila, da je organ (tožeča stranka) dolžan prosilki v enaintridesetih (31) dneh od vročitve te odločbe posredovati kopijo zvočnega zapisa 2. izredne seje nadzornega sveta organa, ki je bila 26. 10. 2015. V 2. točki izreka je v preostalem delu (to je glede posredovanja magnetograma navedene seje) pritožbo prosilke zavrnila in odločila, da v tem postopku niso nastali posebni stroški (3. točka izreka).
3. Tožena stranka je v obrazložitvi izpodbijane odločbe najprej ugotovila, da v postopku ni sporno, da je tožeča stranka zavezanec po ZDIJZ, da zahtevane informacije izvirajo iz delovnega področja organa in da so na zvočnem zapisu vsebovana imena in priimki oziroma funkcije članov nadzornega sveta (in uprave) organa, ki ne uživajo varstva po ZVOP-1. Zato je v nadaljevanju presojala le pravilnost odločitve organa, da zvočni zapis sporne seje ne predstavlja prosto dostopne informacije javnega značaja, ker so na njem vsebovani glasovi članov nadzornega sveta, ki razkrivajo njihove biometrične in druge varovane osebne podatke (izjema po 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ), zaradi česar bi ob ločitvi/prikritju teh osebnih podatkov ostala prikrita tudi celotna vsebina povedanega (institut delnega dostopa ni možen). Ugotovila je, da predmetni zvočni zapis na podlagi posnetega glasu omogoča identifikacijo posameznika kot fizične osebe oziroma gre za osebne podatke po ZVOP-1. ZDIJZ v okviru izvrševanja pravice dostopa do informacij javnega značaja v določenih primerih

oziroma ob izpolnjevanju določenih pogojev dopušča tudi razkritje varovanega osebnega podatka. Tako se lahko dovoli dostop, če je javni interes glede razkritja močnejši od javnega interesa ali interesa drugih oseb za omejitev dostopa do zahtevanih informacij in pri tem ne gre za določene tajne ali davčne podatke oziroma podatke poročevalskih enot za potrebe državne statistike (drugi odstavek 6. člena ZDIJZ), ter v primeru, če gre za podatke o porabi javnih sredstev ali podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije (1. alineja tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ). Državno lastništvo organa (100%) ter status javnopravnega subjekta, ki izvaja določene pomembne naloge v javnem interesu (poravnavanje določenih zakonskih obveznosti, upravljanje državnih kapitalskih naložb v vrednosti več kot 11 milijard EUR) predstavljata izjemno pomembno javno funkcijo, zato je v javnem interesu, da se razkrije celoten proces odločanja nadzornega sveta organa o menjavi upravne organa na predmetni seji. Zato je javni interes za razkritje predmetnega zvočnega zapisa močnejši oziroma podan v tolikšni meri, da prevlada nad interesi drugih oseb za omejitev dostopa do informacij iz razlogov zaradi katerih so informacije zavarovane kot izjema po 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Funkcija v nadzornem svetu in upravi organa je pomembna javna funkcija. Posameznik, ki to funkcijo opravlja, pa je javna oseba, za katere veljajo drugačna merila za posege v njeno zasebnost v povezavi z opravljanjem te javne funkcije. Pri ugotavljanju javnega interesa oziroma tehtanju med dvema pravicama, pravico do varstva osebnih podatkov in pravico dostopa do informacij javnega značaja, je ključnega pomena uporaba ustavnega načela sorazmernosti. Tožena stranka je ugotovila, da je glede na konkretno pravno in dejansko situacijo v ospredju javni interes za razkritje predmetnega zvočnega zapisa (pomembnost opravljanja funkcije v nadzornem svetu in upravi organa v povezavi z njegovimi pristojnostmi in vlogo v družbi) in ne zasebna podoba na glasu. Pri odločanju v tako pomembni javni funkciji, kot je v upravi organa, splošni javni interes po informiranju oziroma razkritju okoliščin tega odločanja močno odtehta (morebitne) prizadete pravice posameznika na drugi strani (razkritje njegovega glasu in s tem povezanih osebnih podatkov). Predmetni zvočni zapis je povezan s podatki o opravljanju javne funkcije, v okviru katere se sprejemajo pomembne odločitve splošnega družbenega pomena, pri katerih gre tudi za upravljanje oziroma porabo javnih sredstev, kar pomeni, da je treba upoštevati tudi določbo 1. alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ, pri kateri je test sorazmernosti opravil že zakonodajalec na splošni ravni, ko je določil, da se v teh primerih kljub obstoju (katerekoli) izjeme dovoli dostop do zahtevane informacije. Tožena stranka na podlagi navedenega zaključuje, da je poseg v predmetne osebne podatke oziroma njihovo razkritje v omenjenih okoliščinah, podanih v obravnavani zadevi, tako dopusten (obstaja pravna podlaga za poseg) in zasleduje opravičen (legitimen) cilj (glede pravice do informacije javnega značaja oziroma pravice do obveščenosti javnosti) ter je nujen oziroma v skladu z načelom sorazmernosti. Zato razkritje predmetnega zvočnega zapisa ne pomeni nedovoljen

poseg v varstvo osebnih podatkov po ZVOP-1. Predmetna odločitev tudi ne pomeni, da so javni vsi zvočni zapisi vsake seje nadzornega sveta organa, saj je treba v vsakem primeru posebej glede na konkretne okoliščine posameznega primera oceniti, ali so podani pogoji za razkritje ali ne. Tožena stranka še pojasnjuje, da ni uporabila določb ZUP o stranski udeležbi (43. in 44. člen ZUP) posameznega udeleženca predmetne seje, saj osebna privolitev ali neprivolitev posameznika na posredovanje ali neposredovanje teh podatkov ne more vplivati, saj je javnost teh podatkov podana že v skladu z ZDIJZ (primerjaj tudi odločbo Upravnega sodišča RS št. I U 1003/2010-43 z dne 30. 3. 2011). V nadaljevanju obrazložitve izpodbijane odločbe tožena stranka pojasni, da je odločba tožeče stranke v delu, v katerem je zavrnila dostop do magnetograma (to je dobesednega zapisa predmetne seje) pravilna in na zakonu utemeljena, saj organ tega prepisa nima.

4. Tožeča stranka vlaga zoper 1. točko izreka izpodbijane odločbe tožbo zaradi napačne uporabe materialnega prava, nepravilno in nepopolno ugotovljenega dejanskega stanja ter napačnega sklepa o dejanskem stanju. Ne strinja se s toženo stranko, da naj bi bilo v tej zadevi razkritje zahtevanih podatkov dopustno na podlagi ZDIJZ. Pri tem se sklicuje na nekatere druge, po njenem mnenju, primerljive zadeve z bistveno istovrstnim dejanskim stanjem in pravno podlago, v katerih je tožena stranka odločila drugače kot v predmetni zadevi. Tako je na primer v zadevi 090-153/2015 ugotovila, da glas posameznika ni v povezavi z izvajanjem javnopravnih nalog javnih funkcionarjev in javnih uslužbencev, prisotnih na 8. redni seji zavoda in da osebni podatki tudi presegajo golo vsebino tistega, kar so povedali udeleženci seje, zaradi tega tudi niso v objektivni in neposredni zvezi z opravljanjem javne funkcije in jih ni mogoče razkriti javnosti; pri tem se sklicuje na odločbo Ustavnega sodišča RS št. Up-472/02. V zadevi 090-223/2014 je tožena stranka v zvezi z zahtevano izročitvijo zvočnega posnetka redne seje senata Univerze na Primorskem izrecno opozorila na potrebnost upoštevanja elementa pričakovane zasebnosti s strani članov senata in vseh drugih udeležencev seje. Izpostavila je tudi zadevo 090-155/2013/10, v kateri je udeležencem zvočno snemane seje tožeče stranke priznala pravico do komunikacijske zasebnosti kljub temu, da se večina aktivnih udeležencev seje, kot javne osebnosti, sicer občasno ali pogosto pojavljajo v medijih. V obravnavani zadevi pa tožena stranka pri spornem zvočnem posnetku v zvezi s člani nadzornega sveta tožeče stranke vseh zgoraj naštetih zadržkov ni imela. Meni, da je stališče tožene stranke očitno nerazumno in diskriminatorno. Razkritje zvočnega posnetka v predmetni zadevi pomeni, da tožena stranka članom nadzornega sveta tožeče stranke v zvezi z opravljanjem te njihove javne funkcije ne priznava enakega varstva njihovih "glasovnih, jezikovnih in drugih govornih značilnosti, spremljajočih osebnostnih, vedenjskih in čustvenih značilnosti ter podobnih lastnosti" kot drugim subjektom v enakih dejanskih in pravnih okoliščinah.

Nerazumljivo jih razlikuje tudi pri poudarjanju javnosti njihove funkcije in posledično opredeljevanjem za javne osebe. Tožeča stranka se zaveda dolžnosti transparentnosti svojega poslovanja, zato je že dan po 2. izredni seji nadzornega sveta na svoji spletni strani objavila sporočilo za javnost, ki ga povzema v tožbi. Prepričana je, da poseg v osebne podatke članov nadzornega sveta ni niti nujen niti skladen z načelom sorazmernosti. V opisanih okoliščinah javni interes glede razkritja ne more biti močnejši od interesa članov nadzornega sveta za omejitev dostopa do zahtevanega zvočnega posnetka, zato je tožena stranka s svojo odločitvijo o njegovem razkritju nedovoljeno posegla v varovane osebne podatke. Sodišču predlaga, da tožbi ugodi in 1. točko izreka izpodbijane odločbe odpravi ter zadevo vrne v tem obsegu toženi stranki v ponoven postopek. Hkrati predlaga, da sodišče toženi stranki naloži, da tožeči stranki povrne stroške postopka. Pri svojih stališčih vztraja tudi v pripravljalni vlogi.

5. Tožena stranka v odgovoru na tožbo odgovarja na tožbene navedbe. Glede citiranih odločb iz tožbe poudarja, da v njih ne gre za bistveno istovrstno dejansko in pravno podlago, saj samo dejstvo, da gre za enako obliko zahtevane informacije (to je zvočni zapis) še ne pomeni, da gre za identične primere tudi po vsebini. Posebej izpostavlja, da je v obravnavani zadevi razkritje predmetnega zvočnega zapisa utemeljevala s podanim javnim interesom, za kar ne gre v nobeni od naštetih odločitev. Posledično torej ne gre za enako pravno in dejansko situacijo in je sklicevanje na te določbe irelevantno. Tudi v zvezi s sklicevanjem tožeče stranke na odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije št. Up-472/02-12 z dne 7. 10. 2004 poudarja, da gre za popolnoma neprimerljivo zadevo. Meni, da tožeča stranka v ničemer ne konkretizira, razkritje katerih biometričnih lastnostnih iz predmetnega zvočnega zapisa naj bi sploh bilo sporno. Sodišču predlaga, da tožbo v celoti zavrne.
6. Tožba je bila poslana v odgovor tudi stranki z interesom, ki pa nanj ni odgovorila.
7. Tožba ni utemeljena.
8. Sodišče najprej ugotavlja, da je bila v skladu z določbo prvega odstavka 21. člena ZDIJZ v konkretnem primeru tožeča stranka pristojna odločati o zahtevi prosilke za dostop do IJZ, saj je prosilka šele v pritožbi zoper prvostopenjsko odločbo tožeče stranke smiselno uveljavljala prevladujoč interes javnosti za razkritje zahtevanih podatkov, zato pravilno sprejela pristojnost za odločanje o zahtevi prosilke za dostop do IJZ, saj tedaj nikakor niso bili izpolnjeni pogoji iz drugega odstavka 21. člena ZDIJZ.
9. V nadaljevanju sodišče ugotavlja, da se v izreku izpodbijane odločbe navedeni datum pritožbe nanaša na samo označbo datuma na pisni pritožbi (12. 11. 2015) in ne na dejanski dan vložitve pritožbe. Pri tem med strankama ni sporno, da je bila

pritožba pri toženi stranki vložena po izdaji prvostopenjske odločbe tožeče stranke dne 23. 11. 2015. To izhaja tako iz dopisa tožene stranke „odstop pritožbe“ z dne 2. 12. 2015, kjer je izrecno navedeno, da je IP pritožbo prejel dne 27. 11. 2015, kot tudi iz dopisa tožeče stranke „odstop pritožbe“ z dne 16. 12. 2015, kjer je izrecno navedeno, da je pritožba prosilke pravočasna.

10. Tožeča stranka s tožbo ne izpodbija 2. in 3. točke izreka odločbe informacijskega pooblaščenca, da se pritožba glede zahteve za posredovanje magnetograma 2. izredne seje nadzornega sveta organa z dne 26. 10. 2015 zavrne (2. točka) ter da posebni stroški postopka niso nastali (3. točka). Iz navedenega razloga je sodišče, v skladu z določbo prvega odstavka 40. člena ZUS-1, obravnavalo odločbo informacijskega pooblaščenca le v mejah tožbenega predloga in sicer samo glede izpodbijane 1. točke izreka odločbe informacijskega pooblaščenca.
11. V predmetni zadevi med strankama ni sporno, da je tožeča stranka zavezanica po ZDIJZ, da je zahtevana informacija (zvočni zapis 2. izredne seje nadzornega sveta z dne 26. 10. 2015) informacija javnega značaja, saj gre za informacijo, ki izvira iz delovnega področja tožeče stranke, in da tožeča stranka z njo razpolaga (v materializirani obliki, v obliko zvočnega zapisa). Prav tako ni sporno, da so na zvočnem zapisu vsebovana imena in priimki oziroma funkcije članov nadzornega sveta (in uprave) organa, ki ne uživajo varstva po ZVOP-1. Sporno ni niti dejstvo, da zvočni zapis omogoča identifikacijo posameznika, saj glas razkriva človekove biometrične značilnosti posameznika (21. točka 6. člena in 13. člen ZVOP-1) in druge varovane osebne podatke (19. točka 6. člena ZVOP-1).
12. Sporno pa ostaja vprašanje, ali obstajata izjemi iz drugega odstavka 6. člena ZDIJZ in iz 1. alineje tretjega odstavka 6. člena odstavka ZDIJZ, na podlagi katerih organ dovoli dostop do zahtevanih varovanih osebnih podatkov, če je interes javnosti glede razkritja močnejši od javnega interesa ali interesa drugih oseb za omejitev dostopa do zahtevane informacije (drugi odstavek 6. člena ZDIJZ), ali če gre za podatke o porabi javnih sredstev ali podatke povezane z opravljanjem javne funkcije (1. alineja tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ). Na teh dveh zakonskih določbah namreč temelji izpodbijana odločba tožene stranke. Pri tem sodišče pripominja, da se tožeča stranka v svoji odločbi ni ukvarjala z vprašanjem obstoja teh izjem, saj prosilka svoje zahteve za dostop do IJZ ni utemeljila na prevladujočem interesu javnosti za razkritje zahtevanih podatkov.
13. Po presoji sodišča je odločitev tožene stranke pravilna in zakonita, organ pa je za svojo odločitev navedel pravilne in izčrpne razloge, na katere se sodišče v izogib ponavljanju sklicuje (drugi odstavek 71. člena ZUS-1). V zvezi s tožbenimi navedbami pa sodišče dodaja sledeče:
14. Tožeča stranka izpodbija z vsebino tožbe odločitev tožene stranke samo glede

razlogov iz drugega odstavka 6. člena ZDIJZ (javni interes glede razkritja močnejši od javnega interesa ali interesa drugih oseb za omejitev dostopa do zahtevanih informacij). V primerih kot je ta, ko se prosilka (sicer šele v pritožbi) sklicuje na interes javnosti za pridobitev zahtevane informacije, mora organ izvesti test prevladujočega interesa javnosti in pretehtati, ali je v konkretnem primeru interes javnosti za posredovanje določenih informacij močnejši od javnega interesa ali interesa drugih oseb za omejitev dostopa do zahtevanih informacij. V konkretnem primeru je tožena stranka naredila ta test in podrobno utemeljila svojo odločitev, da je v konkretnem primeru interes javnosti glede razkritja močnejši od javnega interesa ali interesa drugih oseb za omejitev dostopa do zahtevane informacije (drugi odstavek 6. člena ZDIJZ), in posledično z izpodbijano odločbo dovolila dostop do zahtevane informacije. Sodišče v konkretnem primeru lahko sledi razlogom, navedenim v izpodbijani odločbi. Funkcija člana nadzornega sveta oziroma uprave tožeče stranke tudi po oceni sodišča predstavlja pomembno javno funkcijo. To pomeni, da je posameznik, ki jo opravlja, javna oseba z manjšim poljem pričakovane zasebnosti.

15. Glede razlogov iz 1. alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ (podatki o porabi javnih sredstev ali podatki povezani z opravljanjem javne funkcije), ki tudi predstavljajo pravno podlago izpodbijane odločbe, pa tožeča stranka po vsebini niti v tožbi niti v pripravljani vlogi ne reče ničesar. Nikjer ni navedla, ne zakaj ne v čem se z njimi ne strinja.
16. Tožečo stranko je ustanovila RS s posebnim zakonom (Zakon o Slovenskem državnem holdingu, ZSDH, Ur. l. št. 105/12) kot edini ustanovitelj in edini delničar (100 % državna last). Po navedbah v izpodbijani odločbi, obvladuje 11,6 milijarde EUR državnega premoženja. Ustanovljena je bila za izpolnjevanje točno določenih nalog za in v imenu države. Nanjo so bile prenesene funkcije države kot lastnice kapitalskih naložb. Pri upravljanju s kapitalskimi naložbami (19. člen ZSDH-1) gre za upravljanje z javnimi sredstvi, torej za pridobivanje oziroma porabo javnih sredstev, tožeča stranka pa je pristojna za upravljanje vseh naložb RS, razen nekaterih izjem, navedenih v drugem odstavku tega člena, v imenu in za račun RS po lastni presoji in v skladu s tem zakonom. Po prvem odstavku 47. člena ZSDH-1 je za vse upravljavske odločitve odgovorna uprava organa. Člani organov SDH morajo pri upravljanju svojih nalog ravnati s skrbnostjo vestnega in poštenega gospodarstvenika (6. člen ZSDH-1). Pri tem morajo ravnati izključno v interesu SDH, pri upravljanju naložb RS pa izključno v njenem interesu. Vodenje dela in poslovanja organa, vključno z upravljanjem državnih kapitalskih naložb, tako predstavlja izjemno pomembno javno funkcijo. To pomeni, da gre tudi pri odločanju o upravi organa za izjemno pomembno odločitev. Zato je tudi po oceni sodišča v interesu javnosti, da se razkrijejo razlogi, utemeljitve, način in okoliščine oziroma celoten proces odločanja nadzornega sveta organa o „menjavi“ uprave organa na seji nadzornega sveta dne 26. 10 2015.

17. V skladu z določbami ZSDH-1 je cilj delovanja tožeče stranke med drugim povečevanje premoženja in ravnanje s premoženjem kot dober gospodarstvenik. Državni delež v družbi (100%) predstavlja javna sredstva, dana kot vložek v družbo zasebnega prava in s tem njej na razpolago in v upravljanje. To pa pomeni, da je imela odločitev na seji nadzornega sveta dne 26. 10. 2015 tudi finančne posledice, zaradi česar je podana tudi izjema iz 1. alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ, katero je tožena stranka navedla kot drugo pravno podlago, na podlagi katere se dovoli dostop do zahtevane informacije.
18. V zvezi s sklicevanjem tožeče stranke na nekatere odločitve tožene stranke v drugih zadevah, v katerih naj bi odločila drugače, kot v predmetni zadevi, sodišče poudarja, da je v vsakem posameznem konkretnem primeru potrebno upoštevati vse relevantne dejanske in pravne okoliščine tistega konkretnega primera. V obravnavanem primeru gre tako za specifično situacijo, ker je tožena stranka zahtevi prosilke ugodila iz razloga, ker je ugotovila, da pravica do dostopa do IJZ v konkretnem primeru prevlada nad pravico do varstva osebnih podatkov in ker gre za informacijo o porabi javnih sredstev. V zadevah, na katere se sklicuje tožeča stranka v tožbi, pa glede na dejansko in pravno stanje ne gre za zadeve, ki bi bile primerljive z obravnavano zadevo. Prav tako sodišče ugotavlja, da sporočilo za javnost, ki ga je tožeča stranka na svoji spletni strani objavila takoj naslednji dan po predmetni 2. izredni seji nadzornega sveta, namreč ne vsebuje vseh podatkov, ki jih je prosilka zahtevala, niti ni iz njega razvidno ali gre za odpoklic uprave organa ali za prenehanje mandata zaradi izteka 4 letnega mandata.
19. Na podlagi vsega navedenega sodišče ugotavlja, da je izpodbijana odločba pravilna in zakonita, zato je tožbo kot neutemeljeno zavrnilo (prvi odstavek 63. člena ZUS-1). Sodišče je odločalo brez glavne obravnave in izvajanja dokazov, saj je ocenilo, da dejansko stanje glede tega, katere informacije so bile zahtevane, ni sporno, niti ni sporno, da tožeča stranka z zahtevanimi informacijami dejansko razpolaga. Kadar pa dejansko stanje, ki je bilo podlaga za izdajo izpodbijanega pravnega akta, med strankama ni sporno, lahko sodišče na podlagi izrecnega pooblastila iz prvega odstavka 59. člena ZUS-1 odloči tudi brez glavne obravnave. V konkretni zadevi je sporna le opredelitev, ali predstavljata pravno podlago za razkritje zahtevane informacije javnega značaja drugi in tretji odstavek 6. člena ZDIJZ ali ne.
20. Izrek o stroških temelji na določbi četrtega odstavka 25. člena ZUS-1, ki določa, da če sodišče tožbo zavrže ali zavrne ali se postopek ustavi, trpi vsaka stranka svoje stroške postopka.

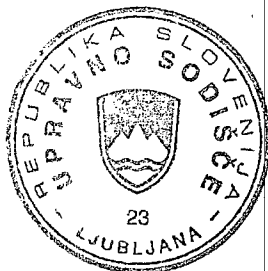
PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 28. november 2018

Predsednik senata:

mag. Damjan Gantar, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirkom
Podpis pristojne sodne osebe: